

Csernák Józsefné Marosi Teréz

1940-ben született Kakucson, középparaszti családban. Általános iskolai tanulmányait Kakucson végezte, kitűnő eredménnyel.

Kereskedelmi pályára lépett, 1965-ben vendéglátóipari szakmunkás bizonyítványt szerzett. 1970-ben vegyesbolt vezetői iskolát végzett. 1969-1972-ig az ÁFÉSZ belső ellenőréként tevékenykedett. 1973-1986-ig iparcikkbolt vezetője volt Inárcson. 1966-ban és 1977-ben „Kiváló dolgozó” minősítést kapott.

1971-ben Bartl János plébános úr felkérésére a Kakucsi Egyházközség kántora lett. Az egyházi zenéhez gyermekkorától kötődött, a templomi énekkarnak 10 éves kora óta tagja volt. Az egyházi zene világába pedig 14 évesen, elődje: Csatlós Magdolna kántornő vezette be.

1986-tól az Egyházközség főállású alkalmazottjaként sekrestyés, harangozó, a kántori munkakörököt lát el.

1988-ban a Pázmány Péter Hittudományi Akadémia levelező tagozatán hitoktatói képesítést szerzett. 1987 óta hitoktatást is végez a Kakucsi Általános Iskolában.

1990-ben megszervezte a helyi „Kalász” csoportot, amely ma is aktívan működik. Ehhez indíttatást néhai Vincze Dezső esperes úrtól, illetve Csatlós Magdolna egykori Kalász-vezetőtől kapott, amelyért a mai napig is hálás.

1991-ben felelevenítette a Betlehemezés hagyományát a ministráns csoporttal.

1992 óta - néhai Bartl János atya betegsége miatt - az Egyháztanács megbízásából az Egyháztanács adminisztrációs munkáját végzi teljes felelősséggel. Az építkezések szervezésében, ügyintézésében mintegy „irányító motor” szerepet tölt be.

1995 óta az Egyházközség nyugdíjas alkalmazottjaként végzi a rá bízott feladatokat.

Életcélja az Egyházközség fejlesztése, a templom és környezetének szépítése, amely a falu jó hírnevét is szolgálja. A jó ügynek, nemes célnak úgy az Egyház, mint a község érdekében elkötelezettje.

"Ha nem tudom egészen adni magamat, akkor mit sem ér az egész munkám..."

Beszélgetés Csernák Józsefnével, Kakucs község díszpolgárával

A következő történetet Teréz néni mesélte el. Olyan ez, mintha saját életének, munkájának jelképes története lenne.

"Amikor 1985-ben hivatalosan az egyházközség alkalmazottja lettem, jóformán bokor bokor hátán volt a templomkertben. Olyan volt, mint egy őserdő: a nemes növényt is inkább elnyomta a vad. Akkor én elhatároztam, hogy én kiirtom azt, ami nem odavaló. Nagy munka volt. Szó is ért miatta, hogy kiirtottam a templomkertet. Tudod, csákánnyal kellett a földbe lyukat vernem... Fagyalt telepítettem aztán, a végén már úgy gyömöszöltem - amennyire bírtam - a földbe. Szerencsém volt, mert utána János atya azonnal locsolni kezdte, napokig. Így lett valóban kert a templom udvarán."

Beszélgetésünkre a kertből érkezik. Vidám, friss, mint mindig. Önkéntelenül jut eszembe az első kérdés.

Sohasem tetszik elfáradni?

Nem mondanék igazat, ha azt állítanám, hogy nem szoktam kimerülni. De amíg van tennivalóm, addig szinte hegyeket tudok mozdítani. Tudod, amíg az ember látja az életének célját, vagy célt tűz ki maga elé, addig valahogy mindig új lendületet kap. Emlékezz csak, amikor műsorokat szerveztünk... Voltak persze nehézségek, amikor úgy éreztem, hogy

föladom, de ezek valahogy mindig eloszlottak bennem. Mert mindent lehet szeretettel csinálni, és ha valaki szeretettel végzi a feladatát, akkor nem fog elfáradni, akkor nem ismer határokat. De ha kényszerből dolgozik valaki, akkor abba kell hagynia, mert azon a munkán nincs Isten áldása

Mi ad ilyenkor erőt?

A hitem. Mert azt nem lehet feladni. Amikor valamilyen nagy probléma előtt állok, akkor mindig elgondolkodom azon, hogy mit tenne a helyemben Jézus. Ebben még soha nem csalódtam, és nem inogtam meg hitemben.

Hogyan került egyházi szolgálatba?

Ma már nem olyan nagy probléma, hogyha nincs kántor, de akkor még az volt. Vincze esperes úr megkért, hogy próbáljam meg. Csatlós kisasszony is eljött ide a szüleimhez, hogy engedjék meg, hogy engem zenére tanítson. Akkor az úgy volt természetes, hogy reggel a határba mentünk dolgozni, aztán hazajöttünk, segítettünk az ebédfőzésnél, és én akkor egy órára már mentem a kisasszonyhoz gyakorolni, egytől háromig. Minden nap, egy egész nyáron keresztül. Sokszor volt, hogy anyám jött értem, mert úgy belefeledkeztem a zenébe. Meg aztán nem is mertem mondani a kisasszonynak, hogy háromkor mi már megyünk vissza kapálni... Az elemi ismereteket úgy sajátítottam el, hogy a kisasszony odaállított maga mellé, s úgy mutatta, hogyan kell játszani. A templomban először egy karácsonyon játszottam. Sohasem felejttem el, a Mennyből az angyal volt az első, amit orgonakísérettel énekeltem. Ezután a következő nagybőjtben az Előtted Jézusom leborulok című ének volt. Így lett belőlem kántor. Később Bartl János atya kért meg, hogy ha lehet, legalább vezessem az éneket a templomban. Én pedig úgy gondoltam, hogy ha már énekelek, akkor orgonálhatok is. Hosszú idő után először egy esküvőn játszottam.

Meséljen a templom közelében eltöltött évtizedekről!

Anyámtól tanultam el mindent. Átvettem tőle a pontosság és a szépség szeretetét. Ő attól fogva, hogy 1976-ban az egyházközség alkalmazásába került, minden idejét a templomban töltötte. Ő foltozta meg a ministránsruhákat is. Számtalanszor apám ment érte vacsoraidőben... Tudod, az egyházi munkában az a legfontosabb, hogy mindig figyelni kell. Mert oda egész ember kell. De azt hiszem, ez az élet minden területén így van: ha nem tudom egészen adni magam, akkor mit sem ér az egész munkám. Az én számomra azért is fontos ez, mert én így Istent akarom dicsőíteni, és az Ő ügyét előbbre vinni... Anyámtól tanultam a rend szeretetét is. Tudod, nagyon sok helyen jártam templomokban, ahol bizony nem volt rend. És annál nincs szomorúbb, amikor az Isten háza elhanyagolt. Ott valahogy hiányzik a szeretet. Ma is figyelek például arra, hogy padokon a rézlemezt mindig kicsavart ruhával töröljem, mert annak nem jó a bő víz... Ezt is ugyanúgy a szeretet jelének érzem, mint az ajándékozást. És szeretni jó. Vincze bácsi, az esperes úr édesapja mondta egyszer, hogy gyűlöletben az élet kegyetlenül hosszú, de szeretetben, boldogságban leheletnyi. Mert szeretetben és megértésben szinte lejön a mennyország egy darabja. Meg tudjuk teremteni maguk között a földi mennyországot, de a földi poklot is. Az emberi élet lényege a szeretet. Ezért igyekszem mindenkivel jót tenni, legyen az gyógyszerkiváltás vagy jegyesoktatás. Az életem így kerek.

Mi tart élete legnagyobb sikerének?

Sok mindent. Örültem a boldog házasságomnak. Az urammal egymást szóval soha meg nem bántottuk. Harminckét év hosszú idő, de mivel semmi rossz nem volt benne, rövidnek tűnik... Hálás voltam azért, hogy Vincze esperes úr és Csatlós kisasszony bizalmába fogadott. Megrendítő volt számomra, hogy mindketten hagyatkoztak végső dolgaikban,

amikor arra kértek, hogy én temettesem el őket. Aztán örömet jelentett, hogy boltvezető lehettem Inárcson. Őt ember munkájáért voltam felelős, és harminc általunk készített leltár közül egyikben sem volt hiány. Aztán sok erőt kaptam akkor is, amikor végleg egyházi szolgálatba léptem. Azóta szinte második otthonom a templom. Itt teljesült gyerekkori vágyam, a zenélés. Örömöm volt a KALÁSZ-ban. És jó az is, hogy a stafétát át tudtam adni. Az lenne még nagy ajándék, ha kialakulna egy olyan ifjúsági közösség, ami erőforrás lehetne itt ebben a községben.

Mi volt az első gondolata, amikor megtudta, hogy díszpolgár lett?

Tulajdonképpen nem is gondolatok voltak. Örömkönnyek. Nem reméltem, hogy ilyen támogatottságot kapok. Az egész közösség elismerése... Jólesett a figyelem.

Bartl János atyával egyszerre nyerte el a díszpolgári címet...

Nehéz élete volt. Gondold el, úgy volt, hogy nem lehet pap, mert 1952-ben az állam először nem engedélyezte Vácott a papszentelést. Valamennyi kispap - köztük ő is - arra készült akkor, hogy ha kell, titokban veszik fel az egyházi rend szentségét... De, tudod nem is azért lett ő díszpolgár, mert ezt a hivatást választotta, hanem mert mindenét az egyházközségnek, a híveinek, a falunak adta. Nagy tudású ember volt, rendkívüli szónok, mégis ragaszkodott ehhez a községhez. Így tudta kimutatni a szeretetét az itteniek iránt. Mindig kakucsi plébánosnak vallotta magát. Megvolt a lehetősége arra, hogy elmenjen. Itt akarta befejezni a papi hivatását. Mindig lokálpatrióta volt, pedig nem is itt született. A plébánostársait valóban paptestvéreinek érezte. Ezért temettette őket saját családi sírboltjukba.

Számtalan hittanosa, ministránsa, KALÁSZ-lánya volt. Mit üzen nekik?

Szeressék az egyházukat és a hitüket, mert ezekben még senki nem csalódott. És nélkülük sötét a világ...

Búcsúzóul azt kéri, írjam a cikk végére a következő, számára igen fontos idézetet...

„Amire nekünk igazán szükségünk van, az a naponta megélt advent. Ez főleg abban áll, hogy szüntelenül bátran és reménységgel meg kell küzdenünk a jóért, ami bennünk van, lelkiismeretünkben jelentkezik. A történelem arra tanít bennünket, hogy az úgynevezett keresztény kultúrák felvirágozhatnak, majd ismét eltűnhetnek. Küzdjünk mindannyian a kijelölt helyünkön azért, hogy Európa fölött a kereszt, a béke jele mindig fennragyogjon!”

Maczák Ibolya

Fiatalok üzenik Teréz néninek

"Hálásak vagyunk neki, hogy megalakította a KALÁSZ-t, és hogy sokat tett a fiatalok erkölcsi neveléséért, közösségéért."

"Köszönöm neki, hogy ministrálhatok. Még sokáig szeretnék!"

"Köszönjük, hogy bízik bennünk és támogat mindenben..."

"Köszönöm Teréz néninek, hogy újjáélesztette a KALÁSZ-t. Örülök, hogy én is tagja lehetek."

"Köszönjük, hogy szeret bennünket!"

"További eredményes munkát és boldog életet kívánok neki!"